

РЕШЕНИЕ

№ 6990

гр. София, 31.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3396** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 84, ал. 3 вр. Чл. 75, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Делото е образувано по жалба от дата 01.04.2024г., подадена от Х. А., лице от мъжки пол, с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Ислямско емирство А., против Решение №4776/25.03.2024., на председателя на Държавна Агенция за Бежанците (ДАБ) при Министерски Съвет, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението се обжалва като незаконосъобразно поради постановяването му при съществено нарушение на административно производствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят твърди, че административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Счита, че административният орган е игнорирал посочените от жалбоподателя причини да напусне страната си, свързани с наличието на заплаха за неговия живот и сигурност. Твърди, че решаващият орган погрешно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Заявява, че решаващият орган неправилно е възприел неговата бежанска история правилно, но изводите относно личното му положение са неправилни, необосновани и противоречащи на изложената бежанска история. Твърди, че завръщане в А. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му, и че спрямо него са налице обстоятелствата, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Заявява, че спрямо него налице риск от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне съгласно чл. 9, ал. 1. Т. 2 от ЗУБ и заради това не може да се

върне в А.. Жалбоподателят се позовава на насоки на ВКБООН, призоваващи преустановяване на принудителното връщане на граждани и бивши обичайно пребиваващи лица в тази държава, заради нестабилната и несигурна ситуация в А., в съчетание с мащабна хуманитарна извънредна ситуация в страната. Жалбоподателят изтъква, че мотивираното произнасяне относно истуацията в страната на произход е от съществено значение за спазване на принципа non refoulement – забрана за връщане на чужденец на територия на държава в която е застрашена неговата свобода или живот. Жалбоподателят твърди, че изводите на решаващия орган относно настоящата ситуация в А. са базирани на подход, противоречащ на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището (ЕСПОУ) към Европейската комисия, изискваща цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут, което е свързано най-вече със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и качествено отношение. Жалбоподателят твърди, че в обжалваното решение са посочени единствено справки вх. № ЦУ-617/09.02.2024, изготвени от ДАБ, където не са посочени източниците, въз основа на които са изготвени, и административният орган не е обсъдил никакви други източници на информация за А.. Жалбоподателят счита, че анализът на обстановката в А. от страна на решаващия орган е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието, което цари там. Жалбоподателят твърди, че решаващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 75. Ал. 2 ЗУБ да се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя. Жалбоподателят твърди, че анализът на обстановката в страната на произход е повърхностен и не почива дори на общодостъпна информация за страната и интензитета на насилието, което цели там и невземайки предвид информация от общодостъпни и авторитетни международни източници, административният орган е постановил незаконно решение в нарушение на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Иска съдът да отмени оспорваното решение.

В открито съдебно заседание на 29.04.2024 жалбоподателят, редовно призован, се явява лично. Адвокат А. З., вписана с регистрационен номер 4371 в националния регистър за правна помощ, назначена като адвокат на жалбоподателя съгласно Закона за правната помощ, внася писмени становища на 19.04.2024 и на 08.05.2024.,.

Жалбоподателят заяви в съдебно заседание, че е напуснал А. тъй като животът му е бил в опасност, след което е заминал за Турция, където е срещнал много лошо отношение към афганистанците. Жалбоподателят твърди, че понеже е бил войник в армията на предишното правителство на А., има проблеми, тъй като талибаните не признават и не искат да оставят жив никой, който е воювал по време на предишното правителство срещу тях. Жалбоподателят потвърди, че докато е бил войник е продал оръжието си. Жалбоподателят твърди, че ситуацията в А. се влошава всеки изминал ден, но също така заявява, че „Ситуацията не е толкова лоша. Хората си работят.“ Въпреки това, твърди, че за него има лични проблеми, които му пречат да се върне в А..

В писмено становище от 19.04.2024, адвокатът на жалбоподателя поддържа подадената жалба, и твърди, че за жалбоподателя са приложими хипотезите на чл. 8 и 9 от ЗУБ, като изтъква, че е игнорирана заплахата за живота и здравето на жалбоподателя, ако той се завърне в А., където талибаните са убили негови колеги

военни. Допълнително изтъква, че не е обърнато внимание на обстоятелствата в страната – положение на несигурност и безпрецедентна извънредна хуманитарна ситуация и представя извадки от медиите от предходния месец. Напомня, че ВКБООН не счита за уместно да се отказва международна закрила на афганистански граждани и че съгласно насоките на ВКБООН има забрана за невръщане в страната.

В писмено становище от 08.05.2024, адвокатът на жалбоподателя поддържа подадената жалба и твърди, че за жалбоподателя са приложими хипотезите на чл. 8 и 9 от ЗУБ, тъй като има заплаха за сигурността му ако се завърне в А. понеже е бил военен и е продал оръжието си, и поради положението на несигурност и безпрецедентна извънредна хуманитарна ситуация в страната. Изтъква, че съгласно справка ЦУ—1031/03.04.2024г. на ДАБ, в А. има увеличение на неразкритите убийства и общо несигурна обстановка и продължаващ хуманитарна криза.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците, чрез юрк.Г., оспори жалбата изцяло, а в ход по същество иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ. Претендира законосъобразност на оспореното решение, подробно била обсъдена бежанската история и обоснован изводът, че лицето е икономически мигрант, не са налице предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ в този смисъл били и последващите действия на лицето. Преди да приключи производството, той направил 2 опита да напусне територията на страната, с което потвърждавал, че не търси международна закрила по смисъла на ЗУБ. Исква от съда да отхвърли жалбата.

Прокуратурата, уведомена чрез СГП за оспорването по делото, не е взела участие в съдебното заседание и не е изразено писмено заключение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и представените от оспорващия към процесуална молба от адв. З. – от български медии за ситуацията в А.. Приета е и допълнително справка за актуалната ситуация в А., представена от ответника, по която адвокатът е изразил становище в допълнителната писмена защита, обсъдена по-горе.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка за законосъобразност на оспореното решение по реда на чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореното решение е връчено на молителя на дата 29.03.2024г лично и чрез преводач, а жалбата до съда е подадена на дата 01.04..2024г., с оглед на което срокът за оспорване е спазен. Изрично в решението е указан срокът за оспорване пред съда - 14-дневен от връчването на решението, предвиден по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.84, ал.2 ЗУБ. Жалбата е процесуално допустима.

По фактите

С Решение №4776/25.03.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ и тъй като не са установени предпоставките по

чл.8 и чл.9 от същия закон, е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. А., [дата на раждане] 1г., гражданин на А..

С решението е разгледана молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР13-2821/11.08.2023г. на РПЦ - С., подадена от Х. А. - лице от мъжки пол, роден на дата 22.04.2001г., следователно, пълнолетно лице, роден в [община], А., гражданин на А., етническа принадлежност пашун, вероизповедание - мюсюлманин сунит, неженен, с ЛНЧ [ЕГН], които лични данни са установени въз основа на подписана декларация от лицето по реда на чл.30 , ал.1, т.3 ЗУБ. Молбата за закрила е първа по ред.

Със заповед Рег. № УРИ: 5337з-1525-21.07.2023г. от старши инспектор И. Д., Началник на Група „Миграция“ при ОДМВР – С. З., на основание чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, заповед № 349з-1669/19.04.2023г. на директора на ОДМВР – С. З. и поради това, че жалбоподателя не е могъл да удостовери влизането и пребиваването си в страната по законоустановения ред, нямал е осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки, както и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане в страната по произход, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ – А.. На този етап жалбоподателят е идентифициран като Х. Х., [дата на раждане] Това име и дата на раждане е различно от заявеното впоследствие в производството по молбата за закрила пред органите на ДАБ.

С молба с вх. № 105450-6771 от 08.08.2023г, чрез ДМ (Дирекция Миграция) със същите имена Х. Х., подава искане за закрила от властите на Република България до ДАБ.

С молба № № ВР-13-2821, 11.08.2023, но вече с имената Х. А., жалбоподателят е пред орган на ДАБ е заявил искането си за предоставяне на международна закрила и подписал молбата.

Също на 11.08.2023, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 58, ал. 6 от ЗУБ, като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език за реда на подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи социална и правна помощ на чужденци. Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1 т. 3 от ЗУБ. Изготвена е Евродак – дактилоскопна карта.

С покана от 11.08.2023, жалбоподателят е поканен да се яви в ДАБ при МС, РПЦ-Военна Рампа на 18.08.2023 за провеждане на интервю/подписване на протокол от проведеното интервю/връчване на решение по молба за статут по реда на закона за убежището и бежанците.

С решение за настаняване №. 153/11.08.2023, на основание чл. 51, ал. 2 във вр. с чл. 29, ал. 1, т. 3, и ал. 4 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в общежитието РПЦ – С. [жк], ул. Проф. И. Г.“ № 29. Жалбоподателят скоро след това напуска общежитието, като с докладна записка от 18.08.2023 до Началника на отдел производство за международна закрила - кв. Военна рампа при ДАБ се констатира неговото напускане и неизвестност от 18.08.2023г.

С разпореждане от рег. № 918800-3066 от 12.10.2023 от длъжностно лице на МВР, ГД „Гранична полиция“, РД „Гранична полиция – аерогари“, на жалбоподателя е разпоредено на 13.10.2023г. да се яви на адрес С., кв. Военна Рампа, [улица] за връчване на решение на интервюиращ орган към ДАБ.

На 13.10.2023г., жалбоподателят подава молба към директора на РПЦ – С. да бъде настанен отново в общежитието в ПМЗ „Военна рампа“. Жалбоподателят е настанен в общежитието с решение за настаняване № 201/13.10.2023. Съгласно докладна записка от 23.10.2023, жалбоподателят на 23.10.2023 отново е напуснал общежитието и е бил в неизвестност. С молба от 22.11.2023, жалбоподателят моли отново да бъде настанен в бежанския център – Военна рампа, и с решение №. 228/22.11.2023, жалбоподателят отново е настанен в РПЦ – С., кв. Военна рампа. На 22.11.2023 с разпореждане Рег. № 617700-3541, на жалбоподателя е разпоредено да се яви в ДАБ на 23.11.2023 за връчване на решение на интервюиращ орган към ДАБ.

Личните данни на чужденеца са установени въз основа на подадена от него декларация по чл.30, ,ал.1, т.3 ЗУБ – л. 56 огт делото, така: Х. А., гражданин на А., [дата на раждане] в А., общ. Каргаи, неженен. Идентични лични данни са заявени и при регистрацията му, но както се посочи, пред българските миграционни власти, видно от заповедта за наложената му ПАМ, е представил различни имена и дата на раждане. Видно от регистрационния лист, същият е заявил образование средно , професия „войник“ , за роднини е посочил само имената на майката и бащата, които са в А..

На 01.12.2023, в присъствието на преводач, интервюиращ орган на ДАБ интервюира жалбоподателя за да изясни неговата бежанска история. Жалбоподателят първоначално е потвърдил данните, посочени в регистрационния лист (въпрос 4 от интервюто), но по-късно (в отговор на въпрос 10), съобщава, че е от провинция Б., а не от провинция Л., където се намира посочената в регистрационния лист [община], т.е. отново има различие във вече заявени данни за личното му положение.

Посочил е на интервюто, че това е второто му напускане на А., като първият път е бил върнат от Турция. Няма задграничен паспорт и е напуснал А. без личната си карта. Заявил е също, че е върнат в България след опити да получи закрила в Германия и А.. Напуснал е А. нелегално – минавайки първо през П. и И. за по няколко дни, после е прекарал около две години в Турция, след което е влязъл в България, с крайна цел Германия, където живее брат му. Мотивира молбата си за международна закрила с проблеми с талибаните, тъй като докато е бил войник е продал оръжието си за да се снабди с наркотични вещества. Заявява, че така е извършил предателство. Твърди, че е имал сериозни проблеми с талибаните, които са убили негови колеги.

На 13.02.2024, след личностен конфликт с друг чужденец, настанен в общежитието във Военна Рампа, жалбоподателят е получил предупреждение за отстраняване от общежитието и настаняване в център от затворен тип.

Представено е уостоверение с изх. Номер 10/09.02.2024 от Фондация „Център Н.“ относно психологическо изследване на жалбоподателя. Като диагноза е посочена: Посттравматично стресово разстройство – тревожно хиподепресивен синдром.

С писмо № М-18472 от 29.09.2023, ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила

на чужденеца.

Относно ситуацията в А. органът се е позовал на приобщена по административната преписка Справка с вх. № ЦУ – 617/09.02.2024г. относно А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС, в която се съдържа информация по следните въпроси: за общото положение в страната, за актуалната общественно-политическа обстановка, за отношението на талибаните към представители на предишната власт, - военни, полицаи, служители на Н. и граждански организации, относими към чужденеца.

В оспореното по делото решение органът е обсъдил поведението на чужденеца след подаване на молбата за международна закрила – два пъти е напуснал общежитието, където е бил настанен от орган ан ДАБ в рамките на производството по молбата му за закрила, както и, че е бил задържан от властите на Германия и върнат в България в процедура по Регламента Д. - през м. 08.2023г. и втори път – задържан и върнат от властите на А. през октомври 2023г.

Обсъдени са изнесените от него данни за напускането на страната му, влизането му нелегално на българска територия и крайната му цел му да достигне Германия, където живеел брат му, Оспорващият е задържан още и от полицията в България.

Органът е обсъдил и данните, изложени от чужденеца: че е бил пристрастен към наркотици, и е извършил „предателство“ като продал оръжието си заради финансови проблеми, имал проблеми с талибаните, които убили негови колеги. В семейството имали финансови затруднения. Братята и сестрите му били бедни, бил задържан в родината си по повод наркотиците, които употребявал., но не е завил, да е съден или осъждан в държавата си по произход, никога не е членувал в политическа партия., не е завил за проблеми с етническа или религиозна принадлежност. Органът е обсъдил представени от молителя 4 снимки, в подкрепа на бежанската му история, въз основа на които е приел за достоверно изявлението му за заеманата от него длъжност – войник.

Органът е формирал извод за неоснователност на молба за закрила, тъй като посочените от него причини да напусне страната си по произход не са релевантни за предоставяне на закрила а сама по себе си общата обстановка в А. не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция. На базата на фактите можело да се направи извод, че лицето не е имало намерение да получи международна закрила в Република България, в противен случай нямало да напусне страната и да стигне до Германия и до А., от където впоследствие е връщан. Този извод се подкрепял и от заявената крайна цел – да достигне до Германия, където живеел брат му, както и от обстоятелството, че е влязъл нелегално от Турция в Република България, след като е задържан от българските власти и му е наложена принудителна мярка „връщане“, едва тогава е подал молбата за закрила. Следвало и извод, че лицето е имало намерение да премине и българската държава за друга държава по незаконен начин. Лице, търсещо закрила, би се възползвало от първата

възможност ,вместо да отлага търсенето на закрила във времето. Формиран е извод, че става въпрос за мигрант, а не за нуждаещо се от международна закрила лице, в която връзка органът се е позовал на пар.62 от Наръчника на ВКБООН за дефиницията на "мигрант".

По същество по основанията за предоставяне на международна закрила,обсъдени в мотивите на решението, е формиран извод, че изложените причини от молителя да напусне и да не иска да се завърне в страната си по произход, не са правно значими за търсената закрила нито по чл.8, ал.1 ЗУБ - тъй като не са налице нито субективният нито обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване" във връзка с чл.8, ал.4 за съдържанието на понятието "преследване" и за действията на преследване по чл.8, ал.5 и ал.6 ЗУБ, относими към предоставяне на статут на бежанец. За чужденеца е се установявали и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут както по чл.9, ал.1, и ал.2ЗУБ - тъй като не е бил изложен и за него не съществувал бъдещ риск посегателства по смисъла на посочените разпоредби (реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие). Възможността за прилагането на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - предоставянето на хуманитарен статут поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му, в случай на въоръжен конфликт, също е отречена въз основа на данните от справка от Дирекция "Международна дейност". От данните в справка е приел за установено, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия, сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване, ,п както и реална опасност, която да е повод да напусне страната си. Дори и да е налице обща ситуация на несигурност в страната му по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие с опасност от тежки посегателства-. което да е основание за предоставяне на международна закрила поради общата ситуация. Не можело да се направи извод, че А. е в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. След завземане на властта от талибаните обстановката макар и да се характеризира като несигурна, следвало да се вземе предвид факта, че те полагали усилия да се представят като загрижено правителство, обявена била обща амнистия обявили са помилване на всички, които са воювали с тях.

Органът е отчетел, че въпреки тази амнистия, се наблюдавали отделни случаи на посегателства срещу висши представители на предишната

власт. Органът е формирал извод, че събраните доказателства по преписка следва, че лицето не попада в този профил и не може да се приеме, че евентуалното му завръщане в родината му би довело до някакви неблагоприятни последици за него.

По горните съображения е формиран извод за неоснователност на молбата за закила на оснванията по чл. 8 и чл.9 ЗУБ и е постановен отказ да се предостави статут.

От приетата като доказателство по делото Справка №617/09.02.2024г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС за актуалното положение в Ислямско емирство А. (IEA), идентична относно общата ситуация с разгледаната от административния орган. Следва да се добави и факта, че Х. А. е завил етническа принадлежност пащун, а според данните от справката: „Предвид пушунското мнозинство и политическото им влияние в IEA, пушунският етнос обикновено се свързва с талибаните. Някои политически групи в изгнание, които не се идентифицират като „пуштуни“, критикуваха етническите пристрастия на талибаните след превземането им.“

Данни в медийните публикации, представени от адв. З., съответстват на изложеното в справката за ситуацията в А., приета в хода на административното производство – за жертви на терористични актове, които данни са обсъдени и взети предвид в мотивите на решението , Видно от л. 7 от справката „Въпреки амнистията и призива към бивши правителствени служители да възобновят работата, се съобщава за действия извършени от членове на талибаните срещу лица с този профил, макар и в по-малка степен , отколкото срещу бившия персонал на Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност“. Изложени са данни за инциденти и задържания на лица, свързани с бившето правителство, - за документирани случаи на 490 случая , при които бивши правителствени служители и на афганистанските сили за отбрана и сигурност са или убити или изчезнали „през първи семестър на талибанското управление“. , посочени са данни на UNAMA – Службата на ВКБООН за А. - за извънсъдебни убийства, за произволни ареста и за случаи на изтезания и малтретиране на правителствени служители в периода 15 август 2021г. до 15 ноември 2022г. През пролетта на 2022г. талибаните създали комисия за връщане, за да улеснят връщането на политически и военни личности в изгнание, няколко високопоставени личности се върнали в страната.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от

правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу решение 4776/25.03.2024 на председателя на ДАБ при МС – решението представлява индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. От АПК. Решението се оспорва от жалбоподателя, който се явява негов адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния законов срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – председател на ДАБ. Решението е издадено при спазване на административно производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България съгласно разпоредбите на този закон. Нормата очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Жалбоподателят също не заявява да е бил, че е бил преследван на база на причините в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, нито заявява, че спрямо него изобщо са предприети действия на преследване. Заявените опасения на жалбоподателя във връзка с работата му не следва да се третираат като репресия или преследване поради изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а са негови лични опасения. Жалбоподателят е пълнолетен и не е направил твърдения, че е бил преследван заради своя пол, съответно не е приложима и разпоредбата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ.

Що се касае до ситуацията в А., и евентуални заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя от талибаните, то видно от данните по справката за ситуацията в А., следва да се отбележи на първо място, и както приема и Съдът по правата на човека, че общото положение на насилието в А. само по себе си не съставлява основание, което да дерогира по принцип завръщане в тази държава на всяко лице - в този смисъл Решение от 11 юли 2017 г. ЕР и АР срещу Н.), по жалби № 43538/11 и 63104/11, § 80, и цитираните препратки. След така приетото от Съда в решението, ситуацията в А. е значително подобрена, в това число и актуалната такава към датата на устните състезания по делото.

Предвид на тези съображения, то изводите в оспореното решение, според които ситуацията в А. сама по себе си не съставлява основание за предоставянето на международна закрила на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - конкретно хуманитарен статут, като правилни и обосновани, се споделят от съда.

Жалбоподателят не попада в социална група, предмет на целенасочени атаки или заплахи, актуални към момента на приключване и на устните състезания по делото, съобразно представените справки за ситуацията в А.. Няма данни въз основа на които да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Следва да се посочи, че и данните за евентуални нарушения на правата, в

това число и съгласно справката, представена пред съда, са относими към бивши държавни служители или към лица от шиитското изповедание - групи от обществото, към които жалбоподателят не принадлежи, доколкото е заявил, че е сунит и не е имал никакви проблеми в страната си по произход нито с държавната власт, нито с каквото и да е друго формиране, не е бил държавен служител.

Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както също е прието в оспореното решение. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в кратък период след подаване на молбата за закрила чужденецът е напуснал РПЦ – ДАБ, където е бил настанен при свободен режим, нелегално два пъти е напуснал страната, но върнат впоследствие от Германия и А., един път е бил задържан и от властите в страната. Правилно този извод е обоснован и с обстоятелството, че чужденецът е подал молбата си за закрила едва след като е задържан и е наложена мярка връщане до страната му от орган на МВР, като първоначално се представя с различно име и дата на раждане; заявената крайната цел - Германия, където живее негов брат, в А. е имал финансови проблеми, братята и сестрите му са били бедни, и е бил пристрастен към наркотични вещества. Споделя се изводът, че той не е бежанец, а икономически мигрант, който търси по-добър живот в Германия.

В обобщение, настоящият съдебен състав приема, че решението с което е отказано на жалбоподателя признаване на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, е правилно, тъй като доказателствата не водят до извод, че жалбоподателят изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена група или поради политическо мнение или убеждение в А.. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като (т.1) смъртно наказание или екзекуция, или (т.2) изтезание, нечовешки или унижително отнасяне, или наказание, или (т.3) тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради

безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т.2, решаващият орган е приел, че жалбоподателят не е изложен на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, нито на изтезание, нечовешко или унижително отношение или наказание. Решаващият орган приема това на база на отговорите на жалбоподателя в интервюто от 01.12.2023г. Там, жалбоподателят твърди, че е извършил предателство, продавайки оръжието си, и че е имал „сериозни проблеми“ с талибаните. Жалбоподателят не разяснява какви са проблемите му с талибаните нито в интервюто, но казва, че талибаните са убили негови колеги.

Що се касае до конкретните възражения в жалбата и в писмените изявления на адвоката за неправилност на оспореното решение, следва да се приеме следното:

В жалбата си, жалбоподателят твърди, че връщането му в А. би било в разрез с принципа non-refoulement - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот. Както се посочи до тук, съгласно справка ЦУ-617/09.02.24, относно ситуацията в Афганстан, след превземането на властта, талибаните са обявили обща амнистия на всички, които са воювали срещу тях. Като войник на предното правителство, жалбоподателят попада под обхвата на тази амнистия и спрямо него не следва да се предприемат действия заради самия факт, че е бил войник. Въпреки това, справката посочва, че се съобщават и случаи на действия извършени от членовете на талибаните срещу бившия персонал на афганистанските национални сили за отбрана и сигурност, и то в по-голяма степен отколкото срещу бивши правителствени служители. Съгласно справката, Н. У. Т. документира 490 случая при които бивши служители на правителството и въоръжените сили са убити ли са изчезнали в първия семестър на управлението на талибаните. Отново съгласно справката, UNAMA – мисията на ООН в А., докладва за 160 извънсъдебни убийства, 178 произволни ареста, 23 задържания без комуникация и 56 случая на изтезания и малтретиране на бивши правителствени и военни служители за периода 15 август 2021 – 15 юни 2022. Съгласно допълнително представената от ДАБ справка МЦ-1031/03.04.2024, на 22.03.2024 и 23.03.2024, „талибаните убиха двама бивши членове на специалните части в провинциите Л. и Парван. Не е изрично обяснено дали тези

убийства са единствено заради това, че убитите са били в специалните части, или защото убитите са имали общо (или е сметено, че са имали общо) с Фронта за национална съпротива (NRF), който се бори срещу талибаните.

Съдът отбелязва, че на стр. 3 на оспореното решение №4476/25.03.2024, решаващият орган приема за достоверно твърдението на кандидата за заеманата от него длъжност, а именно, че е бил войник в афганистанската армия. Решаващият орган приема, че „се наблюдават отделни случаи на посегателства срещу висши представители на предишната власт, но от събраните по преписката доказателства лицето не попада в горепосочения профил“. Р. на справка „Отношение на талибаните към представители на предишната власт – военни, полицаи, служители на Н. и граждански организации“ не посочва докладваните инциденти да се отнасят само за висшестоящи лица от армията на предишното правителство.

Видно от протокола от проведено интервю, както и от изявленията на жалбоподателя в публично съдебно заседание проведено на 29.04.2024, причината да напусне А. е неправомерни действия, извършени от сами него, квалифицирани като извършено предателство – продажба на оръжието, което му било предоставено като войник в армията на А..

Жалбоподателят твърди, че е имал проблеми с талибаните, но не уточнява тяхното естество. Що се касае до заявените от него данни къде точно е служил – в нангахар, М. –уардаг, а след като го депортирали от Турция, го върнали в Мазаре Шериф., по принцип бил от провинция Б., и е живял там, но служил на посочените места. От данните най-малкото следва, че е бил обратно депортиран от Турция, след като е бил войник и е4 върнат на служба в Мазаре Шериф. Това противоречи на заявеното, че бил депортиран от Турция, когато бил малък. Дори и изложеното от него за времето, през което е напуснал страната – 2 годи и два месеца към декември 2023г. сочи на извод, че това е станала около м. октовмври 2021г., т.е след като през август 2021г. талибани са дошли на власт в А.. Както е посочено в справка, именно „през първия семестър“ на управление на талибаните са извършени посегателствата срещу бивши членове на правителството и на силите за отбрана и сигурност, но е очевидно, че Х. А., като се е намирал в този период в А., не е пострадал, не са проявени репресии като описаните срещу него, което изрично е завели. Освен това, принадлежи към етноса на пушуните – който е множинство и от който произхождат талибаните. Няма данни за репресии срещу пушуните от страна талибаните.

Видно е, че правителството полага усилия за завръщането на бивши висши слжители на правителството от 2022г. и има такива случаи. При тези обстоятелства, не можеже дори да се предположи, че срещу оспоравция ще бъде проявена репресия или каквото и да е насилие от страна на правителството, само поради качеството му на войник по време на предишното правителство. Обстоятелството, че е извършено от него „предателство“ – продажба на повереното му оръжие като войник, което би могло да представлява престъпление, или обстоятелството, че незаконно е напуснал страната си, т.е. дезертирал от военната служба, не са относими към основания за предоставянето на международна закрила, както правилно е прието в мотивите на оспорваното решение.

В публично съдебно заседание от 29.04.2024, жалбоподателят не направи по същество допълнителни твърдения: проблемите му с талибаните са защото те „не признават и не искат да оставят жив никой, който е воювал по време на предишното правителство срещу тях“, което предполага, че като войник на предишното правителство, жалбоподателят се притеснява, че талибаните не биха го оставили жив. Това твърдение е направено и в писмените становища на адвоката на жалбоподателя от 19.04.2024 и 08.05.2024,г. но едновременно с това в съдебно заседание изрично заяви: *„Ситуацията не е толкова лоша. Хоарата работят. Но аз лично имах проблеми, поради които не мога да се завърна“.* Този отговор беше даден на въпроса имате ли контакт с ваши сродници в А. и знаете ли какво се случва там. Следователно, изложеното от чужденеца, че е имал проблеми , поради което не може да се завърне, следва да се приеме като противоречиво, представено с цел да обоснове молба за международна закрила, изцяло непотвърдено и поради това недостоверна.

В случая принципът по ч. 75, ал.2 ЗУБ - при съмнение в полза на кандидата, или "оказване на доверие при отсъствие на достатъчно доказателства" , прогласен и в Наръчника на ВКБООН като основополагащ при преценка на молбите за закрила, е неприложим. Това е така, тъй като доверие, при отсъствие на достатъчно доказателства може да се окаже, когато:

-е събрана и проверена цялата налична информация по случая и когато интервюиращият орган е удовлетворен от общата достоверност на разказа на кандидата,

-твърденията на кандидат следва да са ясни и правдоподобни и не трябва да са в противоречие с общо известни факти.

Освен това принципът на съмнение в полза на кандидата е приложим към онези аспекти на молбата за международна закрила, които изискват потвърждение, тези аспекти не следва да са несигурни и да не са подкрепени от документи или други доказателства или да има съмнение относно достоверността им.

На първо място, твърденията за заплаха при връщането в страната си и за проблеми с талибаните поради принадлежност към афганистанските въоръжени сили не са потвърдени от публично изнесената информация по същите въпроси. При така приета фактическа обстановка, съдът отчита, че обявената генерална амнистия на всички бивши войници на предишното правителство за потвърдена от данните по справките за А., въпреки твърдението на жалбоподателя, че продаването на служебното оръжие е било масово поведение на войниците на бившето правителство, инцидентите са докладвани в периода непосредствено след смяната на властта, и броят им намалява в по-късните докладвани периоди, съдът приема, че обявената от талибаните амнистия се спазва, цитираните инциденти са редки изключения. Съответно, наличната информация не води до извода, че спрямо жалбоподателя е налична реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание нито заради факта, че е бил войник в армията на предното правителство, нито заради това, че е продал оръжието си. Допълнително, няма индикация, че спрямо жалбоподателя са предприети конкретни действия от страна на талибаните, преди той да напусне страната.

Посочените условия за прилагането на принципа не са налице и поради противоречията в историята и поведението на молителя и общата неудовлетвореност от достоверността на бежанската история. Става въпрос за мигрант, а не за нуждаещо се от международна закрила лице, чужденецът е лице по пар.62 от Наръчника на ВКБООН - за дефиницията на "мигрант". Предоставената от кандидата бежанска история, преценена с оглед и на поведението на чуждия гражданин по време на административното производство, заявената от него цел, доказват пълната му незаинтересованост молбата му за международна закрила да бъде разгледана от компетентните органи, което е в противоречие с твърденията му, че се чувствал застрашен да се завърне в А.. Всички тези обстоятелства сочат на извод, че чужденецът използва молбата си за закрила с цел да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки и за да се възползва да напусне страната за а достигне друга държава.

Съдът не счита, че разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ са приложими по отношение на жалбоподателя в настоящия случай. По отношение на основанието за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, трябва да се прецени дали жалбоподателят може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки заплахи за живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Решаващият орган правилно е преценил, че съгласно достъпната информация, ситуацията в А., макар и несигурна, не може да се определи като стигнала степен на безогледно насилие. Съгласно справката, талибаните се справят с управлението на страната по-добре от първоначално очакваното, и полагат активни усилия за поддържането на реда в страната. Настоящият съдебен орган приема, че решаващият орган е обсъдил подробно положението в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 т. 3. Справките, предоставени от ДАБ, както и материалите – статии предоставени от адвоката на жалбоподателя демонстрират, че ситуацията в А. е несигурна, от една страна заради присъствие на организации като Фронтът на националната съпротива и Ислямската държава в провинция Х., които оказват известна съпротива на талибаните включително със силови методи, от друга страна че в страната има останали опасни боеприпаси, включително от времето на съветската инвазия в страната, и че има поне един епизод на военна намеса в А. от страна на П.. Независимо от това, ситуацията в страната не е такава на безогледно насилие, за което говори и изявлението на жалбоподателя в публично заседание, че „Ситуацията не е толкова лоша. Хората си работят“ Поради това, правилен е изводът на административния орган, че спрямо оспорвания не е налице заплахата от безогледно насилие в държавата му по произход.

Необосновано в жалбата се твърди, че административният орган е обсъдил единствено справка вх. № ЦУ 617/09.02.2024 на ДАБ и че това е недостатъчно за да изпълни задължението на органа по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ да се преценят всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Допълнително, жалбоподателят твърди, че анализът на обстановката в А. е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната. Съдът отбелязва, че справката на ДАБ ЦУ 617/09.02.2024 съдържа детайлна информация, която е допълнена с допълнителна справка ЦУ-1031/03.04.2024, представена в съдебното заседание. Адвокатът на жалбоподателя в своето становище от 08.05.2024 заявява, че справката ЦУ-1031/03.04.2024 кореспондира с представените

от нея статии. Съдът счита, че справките на ДАБ са надежден източник на информация относно ситуацията в А.. Следва да се посочи, че няма страна в света, която да гарантира пълна сигурност на което и да е лице, неправилно характеризират ситуацията като съдържаща тежки заплахи за живота и личността на жалбоподателя поради безогледно насилие.

Жалбоподателят също се позовава на насоките на ВКБООН за А., но в случая не се разкриват основания, относими към предоставяне на статут на бежанец, предвидени идентично на Женевската конвенция за бежанците по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

В жалбата си, жалбоподателят цитира „Методологията на ЕСПОУ“, достъпна на адрес “easo.europa.eu”. Този адрес не е активен. Независимо от това, съдът намира, че решаващият орган се е основал на доказателства от повече от един източник, вземайки предвид, справките на ДАБ относно положението в А. се базират на множество публични и легитимни източници, редовно цитирани в бележки под линия на справките.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил решение, съответстващо на материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, 12-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А.,], ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] г , гражданин на А. и настанен в РПЦ-Военна Р. „против Решение №4776/25.03.2024., на председателя на Държавна Агенция за Бежанците (ДАБ) при Министерски Съвет, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия: